

LETO XI.

V LJUBLJANI 20. NOVEMBRA 1941-XX

ŠTEV. 4

Dijaki, dijakinje, vabim Vas

k posebni pobožnosti deveterih prvih petkov z začetkom v letošnjem decembru (prvi petek je 5. decembra).

Mnogi so to pobožnost že opravili, morda že večkrat. Saj je obljuba Jezusova, ki jo je dal sveti Marjeti Mariji, znana in je nagnila marsikoga, da je žrtvoval čas in trud ter devet prvih petkov zapovrstjo dobro pripravljen prejel zadostilno sveto obhajilo.

Da Vas vabim še enkrat, da istočasno skupaj obhajamo to pobožnost, so vzrok strašne stiske sedanjosti, ko ne trpimo samo mi, ampak vsi narodi Evrope. Ponizno moramo priznati, da je Evropa veliko grešila in bila v mnogočem laži-krščanska, stoletja je zametavala velikanske milosti Kristusove in tako si je sama spletla bič, ki jo zdaj tepe. Usmiljenje

božje in s tem konec hudih preizkušenj upamo doseči, če od svoje strani skušamo Bogu nuditi odkritosrčno zadoščenje za vse grehe in žalitve sveta in sicer tako, kakor to želi presveto Srce Jezusovo.

Poleg osebnega namena, ki ga bo vsak zase naredil, imejmo vsi skupno ta namen: Tebi, presveto Srce Jezusovo, darujemo to pobožnost prvih petkov v zadoščenje tistih grehov, zaradi katerih je Evropo in nas zadela sedanja težka preizkušnja in te pri-

srčno prosimo, skrajšaj dneve preizkušnje, reši nas vsega hudega in daj nam kmalu svoj mir!

Vsa podrobna navodila boste dobili od svojih dušnih pastirjev. Prosim Vas, udeležujte se te pobožnosti, kolikor le mogoče mnogoštevilno in z neomejenim zaupanjem v presveto Srce Jezusovo.

† Gregorij Rožman, škof

II.

Ne dopusti, da bi te tvoja lepota zapeljala.

Nevarnost je za dekle biti lepa. Življenje te bo prej ali slej izmodrilo, ako te že ni. Ker je dekle lepo, jo občudujejo, ljubijo in se ji laskajo. Ne more ostati neopažena. Vsakdo jo opazi, naj bo kjer koli. Ne da bi vedela, povzročča žalost... Težko boš ostala ponižna in resnična gospodarica nad samo seboj med svojimi občudovalci, ki bi ti radi ugajali v opojnem dimu kadila. Prav lahko izgubiš ravnotežje in notranji mir. Koliko skušnjav preti tistim, ki so lepe. Nalete na skušnjave, ne da bi jih iskale. V nevarnosti pa so, da jih bodo tudi same kmalu začele iskati. Mnogim je lepota vzrok strašnih noči. Če duša, ki je občutljiva in močna, nima nobene obrambe, kakšen bo konec zgodbe? Kako se ustavljati navalu napuha. Zakaj ne bi ustrezala tolikim laskavim prošnjam, ki so podobne krasni vrtnici, ki drug za drugim trgajo njene liste, seveda ljubko, nežno. Lepa je in kdo bi mogel občudovalcem zabraniti, da jo utrgajo in občudujejo? Bodi oprezna zaradi svoje lepote! Trepetaj zaradi nje! Dovolj vzroka imaš za to. Če bi o tem še dvomila, vprašaj one, ki prav kakor ti niso hotele verovati, a sedaj vedo iz lastne izkušnje.

Ne igraj se nepošteno s svojo lepoto.

Veš, da si lepa in poznaš svojo moč v dobrem in slabem. Težko je počiti te o tem, a bilo bi slabo, da bi o tem ničesar ne vedela. Toda ali res ne veš?

Kako sramotno in žalostno je, ko vidiš in spoznavaš, kaj toliko mladih deklet dela s svojo lepoto. Nezavedno? Včasih. Po večini zavedno. Zavedajo se, kaj so in koliko zmorejo. Igrajo se na vse mogoče načine. Poslužujejo se svoje mikavnosti kakor meča, da ranijo, trnek jim je, da lovijo, opojna pijača, da upijanijo, eter, da uspavajo. Zabavajo se in druge kratkočasijo. Ne da bi same ljubile, hočejo, da jih drugi občudujejo. Ni jim mar način, le da dosežejo svoj namen. Vzbujaajo radovednost, poželenje, sanje, upe in trpljenje. Vznemirjajo, razburjajo, povzročajo viharje in mnoge tirajo v obup. Mnogokrat same zdrsnjejo v prepad ali podležejo udarcem, ki so jih dajale drugim. Ne vedno, včasih obdržijo svoje ravnotežje, da ga uničijo drugim. Tako krute so, da se pri vsem tem še smejejo. In vse to zaradi tega, ker so lepe, ker se tega zavedajo in so spoznale, da drugi to vedo. Poizkusiti hočejo svoj čar in svojo moč ter se veseliti na tako surov način svoje prednosti. S svojo lepoto potegnejo one, katere so poprej odbile s svojo brezsrčnostjo. Poslužujejo se svoje dvojne sposobnosti, da zapeljujejo in mučijo, da mešajo pamet in tirajo v obup, da pritegnejo in zavržejo.

Ali poznaš takšna dekleta? Pazi, da ne boš tudi ti takšna. Njihova odgovornost je zelo velika. Njihova slaba dejanja imajo zelo daljnosežen pomen. Tisočkrat bolje bi bilo zanje in za druge, da ne bi bile nikoli lepe, če naj lepota, ta dar božji, služi v takšne grde namene. Bodi bolj krepostna kakor lepa. Varuj se biti bolj lepa kakor krepostna. Da te tvoja mikavnost ne obvlada, da ne zatreš svoje vesti in postaneš zapeljivka. Ne ugovarjaj proti tej besedi! Da, zapeljivka! Kajti zapeljevanje je, če kdo igra satanovo vlogo in se poslužuje svojih sposobnosti, da nepošteno in zvičajno ujame prosta bitja, da jih pozneje brez usmiljenja zavrže, ako jih slučajno ne potrebuje več.

Poziv dijaškim kongregacijam

Prosimo vas, da se hitro in velikodušno odzovete vabilu prevzvišenega g. škofa za veličastno skupno zadostilno obhajanje prvih petkov. V ta namen skrbno zasledujte vse, kar bo o tem še pisano ali naročeno. Vsaka kongregacija naj za svoj krog premisli, kako bo to izvedla in kako bo pomagala tudi ostalemu dijaštvu udeležiti se čim lepše teh pobožnosti. Odbori naj razmišljajo, če naj prestavijo kongregacijska skupna obhajila na prve petke, ali naj tudi na sestankih o tem govore, kako naj kongreganisti med tovariši delajo za to misel itd. Zavedajte pa se, da to ne sme biti farizejska zunanost, ampak tiha in globoka spokorna pobožnost, da se nas Bog grešnih usmili.

B. R.

Lep spomin

Ob pozivu našega nadpastirja, da naj s prejemanjem sv. obhajila ob prvih petkih pri Bogu zadoščamo za grehe domovine in izprosimo božjega usmiljenja, mi na misel prihaja dogodek, ki sem ga doživel prav pred letom dni obsorej.

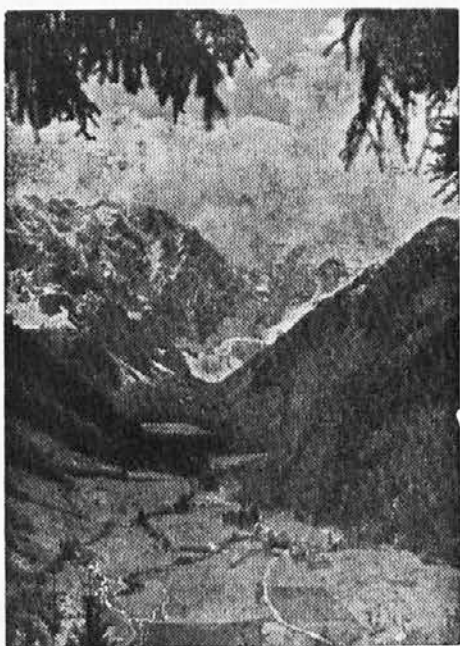
V Savinjski dolini sem vodil duhovne vaje za fante in dekleta. Kratak odmor med enimi in drugimi duhovnimi vajami sem porabil za poldnevni izlet v Logarsko dolino.

Šel sem ob Savinji. Toda sicer tako bistra Savinja se mi je od silnega mraza zdela kar otrpla. Kamor sem se ozrl, povsod samo led in mraz, cesta še enkrat bolj trda kot poleti, od mraza je še celo nebo potemnelo. Solčava, ta mehka, sanjava gorska vasica, je bila prava ledenica. Že cel mesec ni več tja posijal topli sončni žarek. Od Sv. Duha sem, tam od severne meje, pa je brilo tako ostro, da je seglo do kosti.

Kmalu pa je mraz začel popuščati, vedno topleje je postajalo, in ko sem vstopil v Logarsko dolino, mi je nasproti prisijalo pravo spomladansko sonce, ozke stene soteske so se razmaknile, po belem snegu pa sem stopal, kakor poleti hodimo po mehki travi.

Komaj sem se pri kapelici hotel v soncu malo ogreti in se naužiti čudovite lepote kraja, stopi izza vogla deklica in me vpraša, če morda želim ključ od cerkvice.

- »Prosim!«
- »Ali bi me hoteli tudi spovedati?«
- »Zakaj ne? Takšni želji zmerom rad ustrežem!«
- »Toda sva dve dekleti!«
- »Nič ne de! Pa obe pridita!«
- »Kdaj pa naj prideva?«

»Čim prej, tem bolje, ker meni se mudi nazaj v dolino!«

Čez nekaj minut se je dekle vrnilo s ključem in s tovarišico. Vstopili smo v cerkvico. Ker sta deklici bili na spoved pripravljeni, sem takoj odšel v spovednico in začel spovedovati. Moram pa povedati, da je cerkvica bila ledeno mrzla, jaz pa od hoje temeljito prepoten. Mislil sem si, teh dvoje spovedank hitro odpravim, potem pa stopim k Logarjevim popit tople čaj.

Spovem prvo, spovem drugo. Na prejšnji strani zopet nekdo. Ali se je prva vrnila? je kaj pozabila? Ne, nova spovedanka je. Še to spovem, potem pa grem na čaj. Toda, še ena, četrta spovedanka, in peta in šesta... in tako naprej, dve celi uri.

No, od kod naenkrat toliko spovedancev? Naslednje dneve enkrat je bil prvi petek v mesecu. Pozneje so mi ljudje pravili, da obhajajo prve petke in sprejemajo zadostilno sv. obhajilo že vsa leta, kar kapelica stoji. In čudno: zmerom so imeli v svoji sredi duhovnika, ki je opravil sv. mašo. Tudi tedaj so imeli duhovnika, žal iz tuje škofije, ki ni imel spovedne oblasti. Že so se pripravljali, da gredo k spovedi doli v Solčavo, po mrazu in snegu, ko so nepričakovano zagledali novega duhovnika in sredi pol-dneva prihiteli v spovednico.

A čakalo me je še drugo iznenadenje. Ko sem po spovedovanju stopil v gostinsko sobo pri Logarjevih, me je nasproti pozdravila velika podoba božjega Srca Jezusovega, edina v sobi in morda tudi edina v hotelski sobi sploh...

Tolikšne verske vneme niti duhovnik ne doživi vsak dan. Ali je mogoče, da bi Bog tako verno ljudstvo zapustil? Gotovo nikdar! Nad njimi se bo izpolnila obljuba, ki jo je božje Srce dalo sv. Marjeti Alakok: Tolažil jih bom v njihovih bridkosti in bom njihovo varno zavetje v življenju. Prav češčenje božjega Srca Jezusovega nam je lahko poroštvo novih, lepših časov. In če se je čez nje za nekaj časa razgrnila črna ruta zapuščenosti in križev, se je to zgodilo zato, ker so ljubljenci božji, kajti tudi to pravi Gospod: »Katere ljubim, jih svarim in pokorim!« (Raz 3, 19.)

Nazaj v dolino, v mraz in temo, sem se vračal vesel in srečen. Spričo zgleda dobrih ljudi nisem več videl lepote planin in zime. Tako toplo mi je bilo pri srcu, da sem spotoma nazaj grede izgubil še prehlad, ki sem si ga nakopal v spovednici.

Lokar Fr.

Samo sekundo

Pri Zmrzljaku imajo na dvorišču vodnjak. Že star, ki ima široko odprtino na vrhu. Pa imajo tudi malega Tončka, ki je že toliko odrasel od tal, da se lahko povzpne in pogleda v globino. Joj, kako se začudi neko popoldne, ko stopi na prste in pokuka čez rob. V čudovitih rdečih bleskih počiva sonce v vodi. Nebeško lepo sonce. Kar ne more se nagledati. Še bolj se povzpne na noge. Že do pasu visi čez rob. Še malo, pa bi se prevesil... Ampak sonce... joj... Tedaj stopi oče iz hiše. Že po nekaj korakih brez diha obstane. »Tonček!« krikne ves v strahu. Tonček hoče planiti kvišku. A tisti hip mu zmanjka opore. Prevesi se čez rob. Kot blisk je oče. Prav zadnji hip ga še ujame za noge... »Samo sekundo. In bi se zvrnil,« mu trepeta v duši, ko ga drži v naročju rešenega.

* * *

Lenčke danes ni v šoli. Justi se odloči, da bo šla in jo povprašala, zakaj je ni bilo. Sploh pa Justi opaza, da Lenčka zadnje dni nima kar nobene lepe

besede več zanjo. In vendar sta bili vse dotlej največji prijateljici. Po kosilu se res odpravi k njej. Na sprehod jo bo povabila, nato bosta šli še v kino. Saj si imata toliko povedati. Posebno odkar je Justi zapustila svojega fanta, tistega Jožeta, pusteža, uh... V sobi dobi Lenčko. Pri mizi sedi in joče. — Z rokami si zakriva obraz, oči ima podplute od solz. »Kaj ti je vendar, Lenčka?« jo Justi prijazno nagovori. — »Mama mi je zbolela,« komaj slišno razodene Lenčka. In nov jok se ji utrga iz prsi. — »Pa se zato emeriš?« se začudi Justi, ki ji je mati umrla, ko je imela komaj dve leti. — Čisto bled postane Lenčkin obraz. Pa se zato emeriš... Moj Bog! In Lenčka je mislila, da je Justi njena največja prijateljica. Stud in jeza zakipita v njeni žalostni duši. Ne črhnje ne bele ne črne. Le hipno se dvigne, brez pogleda in pozdrava zbeži k mami, ki v sosednji sobi na smrt bolna leži, in se razjoče ob njeni postelji... Samo sekundo. In Lenčka je zasovražila Justo.

Samo sekundo...

Gaspara Stampa

Spoznanje

*Vsa skrušena od svojih težkih zmot
in tolikih in puhlih sanjarij
in da žiljenja bežnega sem dni
o ljubezni prazni tratila, Gospod,*

*zatekam k Tebi se, ki nam srca
mečš in ki raztajaš sneg in led
in težo sleherno spreminjaš v med,
če svetli žar Tvoj v nas zaplapol.*

*O, daj pomoč mi svojih dobrih rok,
Ti me iz brezna reši, ker odtod
zaman se hočem sama k Tebi vzpeti.*

*Saj Ti si hotel za nas vse umreti,
Ti si odkupil ves človeški rod,
ne daj, da pogubim se, o moj Bog!*

Iz A. Gradnik, Italijanska lirika.

DEBATNA URA

Najnovejši dokaz za bivanje božje

Vesel sem pričakoval letošnje prve »debatne ure« v šoli, v kateri se bomo svobodno pogovarjali s študenti o vsem, kar jih boli. Da bo prva debata »huda«, sem po težkih dogodkih zadnjih mesecev pravilno slutil.

Stopil sem med fante vesel, toda zazdelo se mi je, kakor da vsem v očeh leži težko vprašanje za »debato«, skoraj očitek. Pograbil sem po kupu vprašalnih listkov, nekaterih nervozno zavitih, in bral... Zakaj Bog ne prepreči tolikega trpljenja na svetu? Ako je Bog, zakaj ne udari tistih, ki delajo krivice? Če je Bóg usmiljen, zakaj ne prizanaša? Zakaj trpijo nedolžni? Ali ima greh, kdor obupa v takih časih nad Bogom? In še in še. Mimogrede sem se spomnil na dolgo pismo, ki mi ga je pisala neka N. M., v katerem ponavlja podobne dvome o Bogu.

Kako naj odgovorim na vsa vprašanja, ki so dihala bolečino in razočaranje nad najsvetejšim in ki so tako živo posegala v njihovo mlado resničnost, da bi, glasno prebrana, sprožila nov plaz sorodnih dvomov. France je v zadnji klopi obupno porinil od sebe veroučno knjigo, češ, saj ni vse skupaj nič.

Malo sem pomislil in sklenil odgovoriti vsem skupaj. »Razumem, fantje,« sem začel z neko bojznijo, ali bom uspel ali ne, »da čutite težo naših dni na svojih mladih ramah, razumem vaša vprašanja in vaš dvom. Vendar se mi pa zdi, da ste šli z vprašanjem o krivdi in krivcu za današnje trpljenje na napačen naslov. Boga ste obtožili krivice, pa niste pomislili s tolikimi drugimi, ki govorijo enako, da ste vsem drugim svojim krivdam dodali še novo. Ali res ne veste, da je človeški rod že vse čase svojega bivanja, posebno pa zadnjih dvajset let, po prejšnji svetovni vojni, zelo grešil in grmadil greh na greh, tako da so njegove strahote klicale v nebo po

maščevanju. Pozabili ste, da je v zadnjem času brezbožnost in brezverstvo na svetu doživljalo vrhunce svoje moči in razdejanja. Ali se res ne spomnite vseh razrušenih cerkva, vseh ubitih duhovnikov in dobrih ljudi, ali ste pozabili, da se je brezverstvo v vseh državah družilo z grozotno javno pokvarjenostjo v družini, v kinu, knjigi in listih? Spominjam se, da so dobri ljudje takrat spraševali: Kje je Bog, da vse to dopusti. Nič se ni zgodilo. Kdo jih je morda tolažil, češ, Bog ne plačuje vsake sote, njegova ura bo gotovo prišla. Toda ta glas je bil tako slaboten sredi šumnega in grešnega pirovanja sveta, da ni nikogar mogel spreobrniti. Grehli so šli naprej: milijoni kristjanov leta in leta niso hodili k maši in spovedi, milijoni so v jezi in šali izgovarjali bogokletja, milijoni so nečistovali, zatirali vdove in sirote in se satansko norčevali iz vsakogar, ki je po veri živel ali o veri pridigal. S kakšno pravico ste pričakovali, da bo vse to pozabljeno in odpuščeno brez kesanja in pokore? In s kakšno pravico se zgražate nad Bogom sedaj, ko je za vse to nastopila ura kazni in strašnega plačila? Ali ste pozabili, da tudi pri nas družina z mnogimi otroki ni mogla dobiti ne stanovanja in ne zaslужka?

Resnično vam povem: jaz sam bi skoraj začel dvomiti v bivanje pravičnega in večnega Boga, če bi to morje strašnih grehov in krivic zadnjih desetletij ostalo brez kazni in bi se grešniki še naprej veselili svoje krivice, pravični pa še naprej samo trpeli poniževanje. Zame je ravno trpljenje, ki je začelo tako boleče objemati ves svet, začeni pri velikih in grešnih mestih, najboljši in najnovejši dokaz za to, da Bog res biva. Ako bi trpljenja po tolikih grehih, katerih smo na en ali drug način sokrivi prav vsi, ne bilo, potem bi imeli morda pravico, podvomiti o njem. Ker pa je trpljenje prišlo, smo tega dvoma rešeni: Bog resnično živi in dobro plačuje ter hudo kaznuje.

Moji fantje so osupli obstali. Pričakovali so, da se iz tako težkih vprašanj ne bom mogel izmotati, najmanj pa so mislili, da bi mi prav s tem mogli pomagati do najnovejšega dokaza za bivanje božje. Tega res niso nameravali. Toda odgovor je tako jasen, da mora pametno mislečega človeka pomiriti. Dejstvo človeške krivde, v katerem so lahko našli skupne grehe naroda in tudi tolike svoje grehe, je tako trdna podlaga najnovejšemu dokazu za bivanje božje, da mu niso mogli več ugovarjati. Ko sem jim še odgovoril na vprašanje o trpljenju nedolžnih, ki odzema kazni hudobnim, da bi Bog vsem skupaj čimprej prizanesel, in sem jih zagotovil, da božji računi še niso zaključeni in naj zato nikar prezgodaj ne sodijo, saj se je izplačevanje šele začelo, so me ob sklepu »debatne ure« žele kar radi poslušali, ko sem jim pripovedoval ob Križanem, kako je lahko trpljenje tudi nekaj izredno dragocenega, saj nas očiščuje posledic greha in približuje vedno bolj popolnosti Boga, ki je svet odrešil — na križu.

Drf.

J. Jakopič

Vsi k Mariji

Franjo Oblak, šestdesetletec

Mariji. In odslej so romale trume k Marijinim cerkvicam, ki so postale pribežališče grešnikov, pomoč kristjanom in tolažba žalostnim. Marija izkazuje že od nekdanj

Slovenci smo že od nekdanj Marijin narod. Tega se vsak Slovenec mora zavedati. Zato posnemajmo njene zglede. Kamor pogledaš, povsod opaziš cerkvice vrh gričev in gora. Že sto in sto let so stara ta romarska božja pota. Koliko požrtvovalnosti so imeli naši predniki, da so na teh višinah in težko dostopnih krajih sezidali cerkvice, ki so se ohranile še do danes, ko graditeljev kosti že davno trohne v zemlji.

In nehote se vprašaš: zakaj? Zato, ker je bila njih vera resnično trdna in omahnila ni niti za trenutek, ker niso bili okuženi z današnjo hudobijo sveta.

Časi se spreminjajo. V duhovni stiski ali stiski časa so se ljudje vedno bolj zatekali po pomoč k

posebno milost slovenskemu narodu. Vojna vihra, ki divja po svetu, je slovenskemu narodu deloma bila prizanesena.

V teh težkih časih nosi vsak Slovenec v srcu le eno prošnjo, ki doni iz vseh grl enako: »Kraljica miru, prosi za nas!« Tako se glasi molitev vsakega vernega kristjana, ko gleda cerkvice in svetišča vrh gričev, ter prevzet od lepote in blaženosti vzklikne: »Ave Maria!«

Dogodivščina na morju

Jón Svensson (Nonni)

»Vprašuje, kaj tukaj delamo,« je razlagal Harald.

»Povej mu, da se zabavamo,« je rekel Arni.

»We are on a trip,« je zaklical Harald.

»All right! Good night, boys!« je končal Anglež nočni pogovor.

»Zeli nam lahko noč,« je razlagal mali tolmač.

»Good night!« smo mu vsi odgovorili v koru.

»Ali veste, kakšna je ta ladja?« je vprašal Harald.

»To je imenitna angleška jadrnica, ki že ves teden tu leži z bogatim angleškim lordom na krovu, ki je njen lastnik,« je vedel povedati Arni.

»Jaz vem še nekaj več,« je pristavil Harald. »Lord ni Anglež, temveč Irec, in ladja ni z Angleške, ampak iz Irske.«

»Za nas je to eno in isto,« mu je odvrnil Arni. »Lord in njegova posadka govorijo le angleški.«

»Res je to,« pristavi Harald. »Toda med Angležem in Ircem je vendar velika razlika.«

Naše klicanje in govorjenje je zbudilo splošno pozornost med tujimi ladjami okoli nas. Kmalu smo slišali od vseh strani danske, francoske in angleške klice. Bila so kratka vprašanja, kaj se godi in ali rabimo pomoč.

»Hvem er der?« — »Qui vive?« — »What is the matter?« je donelo vseprek.

»Sedaj ne bomo začenjali nobenega pogovora več,« je odločil Arni. »Veslali bomo hitro ob irski jadrnici in se v polkrogu vrnili k obali.«

Vsi štirje veslači so krepko prijeli za vesla, sam sem zopet z drogom stopil na kljun ladje.

»Ali more kdo videti irsko ladjo?« je zaklical Arni.

»Ne!« so enoglasno odgovorili.

»Jaz tudi ne,« je nadaljeval Arni. »Toda mislim, da prav sedaj drčimo mimo nje.«

Komaj je izgovoril te besede, se je zgodilo nekaj groznega.

Medtem ko smo mislili, da hitimo mimo irske jadrnice, se je hipoma dvignila iz morja v naši neposredni bližini na levi strani velika, črna in grozeča oblaka.

Kot strahotna pošast se mi je zdela vsa ta velika prikazen. Bila je velika irska jadrnica, ki se je nenadoma neposredno pred nami pojavila kot temna strahotna senca.

V istem trenutku me je nekaj udarilo po glavi. Kakor da me je zahrbtno udarila sovražnikova roka. Za trenutek sem videl pred seboj ples tisočernih lučic. Nato sem padel v temo in čutil še mrzlo vodo.

Kaj se je zgodilo?

Nisem vedel, kaj se z menoj godi, toda pozneje sem se spomnil, da kljub strašnemu udarcu zavesti nisem popolnoma izgubil in sem vedel, da se potapljam globoko v morje. Čutil sem velike bolečine v glavi in v ušesih mi je šumelo, da sem se bal, da me to omami.

Šel sem po sapo, toda namesto zraka sem gohtal morsko vodo.

Grozno me je prevzel občutek, da se bom zadušil.

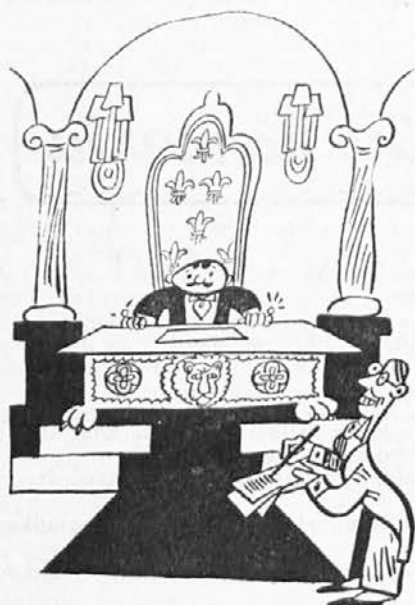
Po vsem telesu sem se tresel v smrtni grozi.

V obupu sem z zadnjimi močmi poskušal še delati gibe, ki sem se jih pred kratkim pri plavanju učil, da bi prišel na površje.

Zraka! Zraka! Samo to sem hotel še dobiti z močmi, ki sem jih še imel. Zrak, samo zrak in nič drugega več...

V groznem strahu sem čutil, da je smrt prav blizu mene, smrt, ki me bo zadušila.

(Dalje.)

Nezaupljivo.

»Ali bi mi hoteli, gospod generalni, dati nekaj poročil o svoji karieri?«
 »Hm... Ali ste časnikar, ali prihajate od policije?«

Za bistre glave

1. Skrit pregovor:

Kraljica, Koroško, rak, dno, Žiri, vladati, topola, kakao, um, raj, Ezav.

2. Posetnica:

NADA VESEL

Z. j. k.

Kaj jé?

3. Številnica:

1 5 + 2 4 8 13 7 6 5 17 + 12 6 2 17 5 15 5
 + 12 13 14 5 + 6 12 5 8 3 11 9
 + 10 16 2 6 3 8 9 = x

Ključ: 1 2 3 = svetopisemska oseba.
 4 5 6 7 4 = svetopisemska oseba.
 8 9 10 11 5 = pokrivalo.
 12 13 14 5 = do smrti ne miruje.
 15 16 3 17 = velelnik glagola gledati.

4. Posetnica:

MIRA VIM

Dob

Kako pozdravlja ta deklica?

Rešitve je poslati uredništvu do 27. nov. Najboljša rešitev bo nagrajena s knjigo **Plus, Izžarevajmo Kristusa**.

Rešitve ugank

1. **Zlogovnica:** Jemajoč zadnji in prvi, predzadnji in drugi zlog i. t. d. se dobi: »Prišla bo ura, v kateri bo vsemogočna roka nebeškega Očeta z nevidnim migom zaustavila in razgnala nevihto, ki jo je pustila za hip divjati preko ubogega človeštva«.

2. **Konjiček:** Kot pri potezah konja na šahovski deski se jemljejo črke po vrsti, začeni v levem gornjem kotu, da se dobi: »Kristus zmaguje, Kristus kraljuje, Kristus vlada, Kristus varuje svoje ljudstvo pred vsem hudim«.

3. **Iz knjižnice.** Najprej je treba urediti pesniške zbirke po abecedi, ki je dodana v oklepaju, potem pa iz vsakega naslova vzeti tisto črko, ki je zapisana v oklepaju. Tako dobimo: **Oton Župančič: V zarje Vidove.**

Najbolj pravilno rešitev je pravočasno poslal **Magister Marjan, šestošolec IV. real. gimn. v Ljubljani**. Na upravi dobi knjigo **Gospod Hudournik**.

Igrajmo se

Podlasica. Obroček se natakne na vrvico, katero na koncih zvežemo. Nato igralci sedejo v krog in primejo za vrvico. Eden od njih drži z vrvico tudi obroček. Nato premikajo igralci roke po vrvici od desne proti levi, kakor da bi res potiskali obroček. Tisti izmed igralcev, ki je v sredi, mora uganiti, katera roka skriva obroček. (Pri tem se lahko poje kaka primerna pesmica.)

Igra s peresom. Drobnó kurje pero podimo po sobi z mahanjem rute, ki si jo igralci podajajo. Ruta povzroča s svojim gibanjem, da pero plava po zraku. Kdor pusti, da se pero nanj usede, ali pusti, da pade desno od njega, plača globo.

»Naša Zvezda« izhaja dvakrat v mesecu. Cena za dijake 8 Lir, za druge 12 Lir letno. Izdajatelj in odgovorni urednik dr. Tomaž Klinar. Uprava: Streliška ulica št. 12/II. Uredništvo: Costova 7, Ljubljana. Za Ljudsko tiskarno v Ljubljani: Jože Kramarič